

DE DOCHTER VAN DE INDIGOPLANTAGE

LAURA FRANTZ

Laura Frantz

De dochter van de indigoplantage

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Daniëlle Visser
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3821 7
ISBN 978 90 297 3822 4 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn afkomstig uit de NBV21.
© Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021, tenzij anders aangegeven.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Indigo Heiress* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2025 Laura Frantz

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor mijn moeder,
Irene Sylvia Blanton

Proloog

Het gezicht van de mens is ongetwijfeld
het allergrootste mysterie.

Madame de Staël

Plantage Royal Vale, Virginia
Februari 1774

In de tijdloos ingerichte kopergroene salon zat Juliet zwijgend in haar chippendalestoel... Nu al twee uur. Ze deed haar best om niet te bewegen en balde haar handen tot vuisten in de mouwen van haar donkerblauwe, zijden japon. De kunstenaar bestudeerde haar aandachtig. Haar rug deed pijn en de baleinen van haar korset prikten in haar lichaam, waardoor ze bijna vergat adem te halen. Er kwam geen geur meer van de roos die er zo prachtig had uitgezien, maar de blaadjes werden met subtiële penseelstreken in roze vastgelegd. De kunstenaar, John Singleton Copley, observeerde haar zonder gêne. Op een echtgenoot na zou geen andere man dat doen. Hoelang zou het duren om een miniatuur, een kleine aquarel op ivoor, te maken?

‘U hebt een ongebruikelijk voorkomen, juffrouw Catesby,’ had hij na het eerste uur opgemerkt.

Ongebruikelijk? Ze voelde zijn frustratie. Ze was niet bang dat ze te mooi was om door hem vastgelegd te worden, want dat was ze niet. ‘Opvallend’ werd ze soms genoemd. Loveday was de schoonheid van de familie. ‘*Ravissante*’, zo had hun voormalige Franse dansleraar haar omschreven.

Hoe was deze opdracht tot stand gekomen? Voor de zoon van een eenvoudige tabaksverkoper uit New England had Copley het

ver geschopt. Op de een of andere manier was het vader gelukt om Copley weg te lokken bij zijn welgestelde schilderobjecten in New England, om zo ver naar het zuiden af te dalen. Het was een mysterie. Ze konden het zich amper veroorloven.

‘Het is mijn verjaardagsgeschenk,’ had vader gezegd toen de jonge kunstenaar een paar dagen geleden plotseling bij hen op de stoep stond. ‘Het wordt hoog tijd dat ik mijn dochters laat vastleggen in miniatuur.’ Hij wierp een liefhebbende blik op de beeldige Loveday. ‘Denk na over welke kleding jullie willen dragen. Copley regelt het verder.’

Loveday had haar handen in elkaar geslagen en sierlijk een rondje gedraaid in de hal van Royal Vale. ‘Ik trek mijn frambozenrode, zijden japon aan, of mijn lichtturquoise japon van kant.’

Juliet glimlachte en wilde het enthousiasme van haar zus niet temperen. ‘Dan draag ik mijn donkerblauwe tafzijden japon, met moeders opstaande sabelbonten kraag.’

Toen vader naar zijn studeerkamer liep, mompelde hij verdrietig: ‘Was jullie moeder er nog maar.’

Een eerbiedige stilte volgde. De twee zussen bleven bij de deur van de studeerkamer staan.

Achter zijn mahoniehouten bureau probeerde vader orde in de chaos te scheppen. ‘Ik wil ook een lok haar van jullie allebei – je weet wel, in zo’n verguld metalen doosje. Ik zal de datum erop laten graveren.’

‘Natuurlijk, vader,’ antwoordde Loveday. ‘Wat een goed idee.’

Juliet keek verbaasd naar hem. Vader was meestal niet zo sentimenteel. Eigenlijk had hij zelfs vaak iets aan te merken op sentimentaliteit. En waar zocht hij nu naar, tussen de grootboeken die ze voor hem bijhield? Hij had de laatste tijd niet veel aandacht voor zijn zakelijke aangelegenheden.

Nu Juliet terugdacht aan dat moment, leek er iets niet helemaal te kloppen... Ze schrok op uit haar gedachten doordat Copley iets zei.

‘Hef uw kin een stukje, juffrouw Catesby.’ Hij hield zijn penseel in de lucht. Zijn dikke wenkbrauwen pasten niet echt bij zijn kleine, dicht bij elkaar staande ogen. ‘Kijk, dat is beter.’

Aan de andere kant van de kamer keek Loveday vanaf haar plekje op de vensterbank toe. Haar miniatuur was al klaar en was geprezen vanwege de treffende gelijkenis. Ze was zo'n charmant model gebleken dat Copley had gevraagd of hij haar ook in olie-verf mocht vastleggen en vader had ermee ingestemd. Omdat de kunstenaar zijn onderwerpen graag met iets wat belangrijk voor hen was vastlegde, had Hobbes, de cyprese kat van Loveday, aanvankelijk vorstelijk op haar schoot gelegen. Het had echter niet lang geduurd totdat het beestje ervandoor was gegaan, maar de kunstenaar had de gestreepte oranje vacht en lange snorharen van de kat toch al in grote lijnen kunnen vastleggen.

Copley had Juliet niet gevraagd of zij ook nog een keer voor hem wilde poseren. Voelde hij haar rusteloosheid aan? Merkte hij dat ze niet graag stilzat, maar liever op haar benen stond? Zou de miniatuur bij vader in de smaak vallen, na al dit gedoe? Zou die op haar lijken? Sommige miniatuurschilders flatteerden hun modellen. Ze hoopte dat Copley dat niet zou doen.

Anderzijds, zou het kwaad kunnen?

1

Ik regel de zaken voor drie plantages, waar veel schrijfwerk bij komt kijken, en heb allerlei andere werkzaamheden. Het is vermoeiender dan je je kunt voorstellen, maar als je denkt dat het te zwaar zou zijn voor een meisje van mijn leeftijd, kan ik je verzekeren dat ik me gelukkig prijs.

Eliza Lucas Pinckney

Juni 1774

Indigoblauw was haar lievelingskleur. Maar je kon van indigo ook lekkere thee zetten; het kon medicinaal gebruikt worden; als je het op een paardentuig smeerde, hield het insecten op afstand; én er kon prachtige textielverf gemaakt worden van het felbegeerde blad. Voor het telen van honderd hectare indigo waren honderd vaardige handen nodig. De familie Catesby zou dit jaar alleen het hoofd boven water kunnen houden als de oogst zo goed zou zijn als werd verwacht.

Nu ze zo met de sjees tussen de bloeiende planten reed die zich om haar heen tot aan de horizon uitstrekten, voelde ze zich klein, nietig en hulpeloos. Door sommige mensen werd ze ‘dochter van de indigoplantage’ genoemd, maar ze had een hekel aan die misleidende bijnaam, want die deed het klinken alsof ze de plantage zo in de schoot geworpen kreeg, terwijl ze zich er juist met hart en ziel voor inzette.

Ze stapte uit het rijtuig en het zonlicht viel op haar strohoed. Emmett Nash, een van de opzichters uit Montserrat die haar vader in dienst had genomen, kwam aangelopen en ze keek hem aan. Hij had zijn hoed in zijn hand en ze zag zweetdruppeltjes op

zijn donkere, gerimpelde gezicht. Hij liet zijn blik langs haar jurk gaan, een creatie met veel kant die geschikt leek voor een mid-dagwandelingetje, maar niet voor een snikhete middag op het veld. De zoom van de jurk was nu al vies. Ze sloeg haar ogen neer en probeerde haar frustratie vanwege alles wat er nog gedaan moest worden te onderdrukken. Soms voelde ze zich als een windwijzer die alle kanten op geblazen wordt.

‘Hebt u tijd om de nieuwste kuipen te inspecteren, juffrouw Catesby?’

‘De kuipen waar we bijna de hele opbrengst van de rijstoogst van vorig jaar aan hebben besteed?’ vroeg ze zakelijk.

Zijn gezicht betrok en hij zette zijn hoed weer op. ‘En de opbrengst van een paar ton Royal Vale-tabak.’

Ze slikte een woord dat een dame niet over haar lippen moest laten rollen in, liep achter hem aan en trok haar rok bijna tot aan haar knieën op, om te voorkomen dat hij nog viezer werd. Het had niet veel zin gehad dat ze die ochtend een bad had genomen. Haar oksels klotsten van het zweet en haar strak aangesnoerde korset was doorweekt, maar vader zat weer eens in Williamsburg, dus wie moest anders de zaken van de plantage regelen en zich verantwoordelijk opstellen?

Loveday zeker niet.

Haar jongere zusje wachtte waarschijnlijk op haar. Ze hadden elkaar beloofd dat ze naar Forrest Bend zouden gaan, zoals ze hadden toegezegd. Maar eerst de kuipen.

Onder een breed afdak dat kilometerslang leek, bevond zich, tussen de indigo, een hele verzameling pompen, pendules en kuipen. Als de kuipen gevuld waren, kwam er zo’n sterke geur vrij dat ze een kilometer (of nog verder) bij het huis vandaan moesten worden gezet. Indigo leverde een prachtig product op, maar het verwerken ervan was een vervelend klusje.

‘We hebben meer hulpkrachten nodig.’

‘Juffrouw Catesby, u hebt mensen nodig die ervaring hebben met het verwerken van de grondstoffen en die zijn moeilijk te vinden.’ Emmett Nash trok zijn hoed een stukje naar beneden. ‘We zouden

de beste suikerslaven uit het zuiden hierheen kunnen halen, en onze minst productieve dáárheen kunnen brengen.'

Ze wilde op de grond spugen, maar dat zou niet gepast zijn voor een dame. Belle Isle, hun plantage in Carolina, was haar al jaren een doorn in het oog. Omdat de plantage zo ver uit de buurt was, deden de opzichters hun werk niet goed, het moerasland was een bron van ziekte, de arbeiders waren ziekelijk. 'U weet wat ik vind van Belle Isle.'

Nash knikte kort. 'Wat betreft de kosten: nieuwe kuipen hoeven minder vaak gerepareerd te worden.'

'Over de kuipen maak ik me het minst druk,' merkte ze op. 'We kunnen alleen maar hopen dat de sprinkhanen niet nog een keer zo veel schade aanrichten als tijdens de laatste periode van droogte.'

'De oogst werd gehalveerd.'

En daarmee ook de opbrengst. Zij en haar mede-indigotellers hadden enorme schade geleden en waren nog dieper in de schulden geraakt. Maar als ze dit jaar een goede oogst hadden...

Ze onderdrukte een zucht en liep terug naar de sjees. 'Ik moet gaan.'

Het rijtuig van de familie Catesby reed op hoog tempo door de eikenlaan. De oude takken van de bomen boden schaduw, wat prettig was. Juliet voelde een briesje langs haar verhitte gezicht strijken en duwde haar armen tegen haar zij om de plekken op de zijden stof bij haar oksels te verbergen. Naast haar zat Loveday te kletsen alsof de zomerhitte haar niet deerde. Hoe was het mogelijk dat ze niet eens transpireerde? Loveday noemde Juliets zweetpareltjes plagend 'huidwasem'. Kwam het doordat ze zo klein en bevallig was? Vergeleken met haar zusje voelde Juliet zich een amazone.

Loveday haalde een waaier tevoorschijn en wapperde ermee. 'Frances heeft beloofd dat we ijs zouden gaan halen bij Forrest Bend. Ken je het recept uit het kookboek van Hannah Glasse nog dat moeder aan mevrouw Ravenal had gegeven omdat zij het ijs

zo lekker vond? Moeder had toen die tinnen schalen gebruikt. Ik vind framboosjes het lekkerst, maar ik herinnerde me net dat jij gek bent op perzik.'

Nee, op indigo, wilde Juliet bijna zeggen. Nu de eerste oogst rap naderde, kleurden al haar gedachten donkerblauw.

'Ik vraag me af of Judith en Lucy er zullen zijn. Ik vind het vervelend dat we de vorige keer ruzie kregen, maar ik kan mijn mond niet houden als ze over jou praten alsof je een landarbeider bent en als ze opmerkingen maken over je teint, en –'

'Dat geeft niet.' Juliet wierp haar een scheef glimlachje toe. 'Ik ben te vaak op het veld. Ik draag altijd een hoed, maar de zon prikt er toch doorheen.'

'Je moet mijn gezichtsmasker met honing en rozenblaadjes eens proberen. Ik heb een nieuwe pot in de provisiekamer gezet, speciaal voor jou.' Loveday snoof, alsof ze genoot van de geur die ze rook. 'Breng elke avond twee druppels rozenhoning en wijnsteen aan, en reinig je gezicht 's ochtends met citroensap.'

'Ik hou van rozen, maar het klinkt als veel gedoe.'

'Probeer het alsjeblieft, doe het voor mij. Mannen houden niet van vrouwen met sproetjes.'

'O? Waar houden mannen dan wel van?' Juliet kon het niet helpen dat ze honend klonk. 'Dat vraag ik me vaak af.'

'Om te beginnen houden ze van het vermogen van een vrouw. Van goede connecties.' Loveday dacht even na. 'Een mooi gezichtje en een goed figuurtje.'

'Aan die laatste eisen voldoe je ruimschoots, zusje van me.'

'Jij bent bevooroordeeld. Ik ben niet de schoonheid die ik graag zou willen zijn. Ik ben te klein.'

'Tenger is een beter woord.'

'Tenger, ach,' zei Loveday met een glimlach. Haar glimlach was misschien wel het mooiste aan haar. Er verschenen kuiltjes in haar wangen, die de aandacht vestigden op haar mooie volle lippen, waarvan de hoekjes nooit omlaaggingen.

'Naast jou lijken de kortste mannen lang. Dat is een pluspunt voor die trotse mannen uit Virginia. En zoals Shakespeare zegt: je

bent zo zinnelijk als zijde en gaat niet zomaar in rook op.'

'Ik zal zeker niet zomaar in rook opgaan, ik hou te veel van eten.'

'En van strak aangesnoerde korsetten.' Juliet grinnikte. Er waren de afgelopen tijd een paar linten geknapt. Zij en haar zus lieten zich niet aankleden door een dienstmeisje, maar hielpen elkaar, wat niet altijd het gewenste resultaat opleverde.

Loveday keek haar vanonder de brede rand van haar strohoed waar paarse linten aan wapperden aan. 'Ik mag niet trouwen voordat jij getrouwd bent. Zelfs in de Bijbel staat dat het niet gebruikelijk is dat de jongste voor de oudste trouwt.'

'Dat oude gebruik is hier niet echt van toepassing. En er is geen enkele geschikte man in Amerika om wie ik ook maar iets geef. Ik heb het te druk met het regelen van vaders zaken om te denken aan hofmakerij.'

Loveday wapperde nog een keer met haar waaier. 'Ik denk dat ik eigenlijk een hopeloze romanticus ben. Leek ik maar meer op tante Damarus en had ik er maar geen probleem mee om alleen te zijn.'

'Ik vraag me af of vrouwen het gemakkelijker vinden om alleen te zijn dan mannen.' Juliet beet op haar onderlip. Zou ze vertellen wat ze van een van de burens had gehoord? 'Over hofmakerij gesproken... mevrouw Nisbet vertelde me dat vader omgang heeft met een weduwe uit Williamsburg.'

Loveday hield haar waaier stil en haar mond vormde een volmaakte O. 'Je maakt een grapje!'

'Ik weet niet of het waar is.' Juliet was zelf ook een beetje verbaasd. 'Maar normaal gesproken roddelt en overdrijft onze buurvrouw niet.'

'Details, zus, details!'

'Ik weet nog niet zo veel. Volgens mij is deze weduwe net uit Schotland overgekomen en bezoekt ze kennissen in de koloniën in Virginia.'

'Dus daarom is vader de laatste tijd zo vaak weg.' Loveday keek nadenkend. 'Waarom heeft hij het ons zelf niet verteld? Nu hebben we het van iemand anders moeten horen.'

'Misschien is het nog te vroeg. Ik hoop dat hij niet gekwetst

wordt als hij er werk van maakt en afgewezen wordt.'

'Lieve help.' Loveday trok een gek gezicht. 'Wat verontrustend om vader te zien als een man op vrijersvoeten. Hij is niet bepaald romantisch. Het is een beetje vreemd, toch?'

Juliet knikte en vroeg zich af hoe ze meer duidelijkheid kon krijgen. 'Nogal, maar hij scheen zich wel steeds eenzamer te voelen sinds moeders overlijden, net als hij zijn interesse in Royal Vale kwijt lijkt te zijn.'

Ze verlieten de laan en kwamen voor het stenen herenhuis Forrest Bend, met erachter de glinsterende James-rivier, tot stilstand. Ze beklommen tussen de muggen door de trap treden en liepen het mooie huis in, met in het vooruitzicht de vurige gesprekken, muziek en het ijs waarop ze zich hadden verheugd.

Nathaniel Ravenal, Juliets peetvader, kwam hun door de gang die naar boenwas rook tegemoet en begroette hen. Hij was al heel lang de eigenaar van Forrest Bend en had altijd meer aandacht geschonken aan de nu zesentwintigjarige Juliet dan haar eigen vader. Het stemde haar bedroefd dit toe te geven, maar ja, ze vond het hele leven eigenlijk maar bedroevend. De plezierige kant ervan leek haar te ontglippen.

Hij keek haar met een kalme, maar onderzoekende blik aan. 'Alles in orde op Royal Vale?'

Juliet zuchtte toen ze zag dat Loveday meteen naar de salon liep, waar de praatzieke vrouw en dochters van Ravenal zich bevonden. 'Moeilijkheden leiden tot wonderen.'

'Jean de La Bruyère?' Hij trok leren rijhandschoenen aan. "'On-behouden leven is onhoeffelijk; het moeilijkst is geven; wat kost het om dat met een glimlach te doen?'"

'U weet ook altijd op het juiste moment het juiste citaat te noemen,' zei ze tegen hem, terwijl ze probeerde te glimlachen. Ze daagden elkaar al jarenlang uit met het uitwisselen van citaten. Het was nostalgisch en schonk haar voldoening. 'Dat komt door die prachtige bibliotheek van u.'

'Je bent er altijd welkom,' zei hij, en hij gebaarde naar de deur tegenover de salon waar het plotseling rumoerig was geworden.

Langzaam trok Juliet haar handschoenen uit. Ze wilde zich graag even terugtrekken. Het meisjesachtige gelach irriteerde haar vandaag.

‘Volgens mij zou je het wel even prettig vinden om in een rustig hoekje te zitten.’ Ravenal keek bezorgd. ‘Of om een boek te lezen.’

Was het zo duidelijk dat ze moe was? Lag het aan de wallen onder haar ogen?

Ze bedankte hem en liep naar de bibliotheek terwijl hij het huis verliet. Even later reed hij galopperend op zijn paard weg over de lange oprijlaan, wat grote stofwolken veroorzaakte. Het aanbod van een rustig hoekje of een goed boek kon Juliet nooit afslaan, zeker niet op Forrest Bend.

2

Glasgow ademt de allure van een grote stad... Glasgow is de aandacht van de reiziger zelfs meer waard dan de hoofdstad van het land.

Mary Ann Hanway, 1775

Glasgow, Schotland
Juli 1774

In zijn eikenhouten studeerkamer herlas Leith Buchanan de brief uit Virginia. Zijn blik bleef hangen bij een veelzeggende regel: *Het is net zo noodzakelijk om de stamboom van mannen en vrouwen te raadplegen als de stamboom van ezels en paarden. Een goed ras van beide is een grote rijkdom.*

Wat waren die inwoners van Virginia toch gemakkelijk. Een grote rijkdom, ja. Er lag een pijnlijke kern van waarheid in het advies; hij bevond zich in een hachelijke situatie. De eerste keer dat hij trouwde, had hij geen enkele stamboom geraadpleegd; zijn inmiddels overleden vrouw had geen stamboom gehad. Zelf had hij meer tijd doorgebracht op zijn vloot dan met het zoeken naar een geschikte echtgenote en nu zat hij in de problemen. Hij pakte een ganzenpen uit het inktpotje op zijn bureau, onderstreepte de kernachtige zin, liet de inkt drogen en overhandigde de brief aan zijn jongere broer.

Euan liet zijn blik van hem naar de brief gaan. 'Weer zo'n leerzame brief van Nathaniel Ravenal?'

'Hij heeft gehoord over het overlijden van Havilah en het schandaal.'

'Wel heel iets anders dan zijn gebruikelijke tirades over politiek en de prijs van tabak.'

‘De laatste tijd is de toon van zijn brieven wat persoonlijker geworden.’ Leith wilde niet vertellen dat hij Ravenal advies had gevraagd over vrouwen, in het bijzonder over die uit Virginia. Zijn blik dwaalde af naar het fluwelen zakje dat half verscholen lag achter een paar grootboeken. Hij had de twee miniaturen die door Copley geschilderd waren vaker aandachtig bekeken dan hij wilde toegeven.

Euan las verder en zijn gezicht betrok steeds meer. ‘Waarom heeft hij het over naar de koloniën varen? Nodigt Nathaniel Ravenal je uit om bij hem te verblijven, op Forrest Bend?’

‘Het zou verstandig kunnen zijn om al het geroddel te ontvluchten en daar te blijven totdat het weer wat rustiger is geworden.’

‘Dat wordt het nooit.’ Euan duwde de brief terug in zijn handen. ‘Je verruilt dan de ene krantenkop voor de andere. “De tabakskonink van Lanarkshire laat zijn handel achter en vlucht naar Amerika”.’

‘Ik neem aan dat dat jouw mening verwoordt.’

‘Ik weet dat je genoeg hebt van de omstandigheden en het in acht nemen van de gebruiken in tijden van rouw.’ Euan reikte naar de karaf whisky die op Leiths bureau stond en schonk zichzelf een glas in. ‘Maar is het wijs om Schotland te verlaten? Je werk zal onder jouw afwezigheid lijden. En je kinderen?’

‘Bella en Cole hebben een kinderjuffrouw. Ze zijn bijna drie en hebben er geen benul van of hun vader ergens rondloopt of op een paard zit. Hun moeder missen ze ook niet.’

‘Aan haar viel ook weinig te missen,’ mompelde Euan, terwijl hij een flinke slok nam. ‘God hebbe haar gekwelde ziel.’

Leith schaamde zich er nog steeds voor dat hij zich opgelucht had gevoeld na Havilahs te vroege dood. Haar gekwelde ziel had eindelijk rust gevonden, Havilahs lijden was voorbij. Maar dat van hem niet.

‘Misschien is het beter voor je om weduwnaar te blijven,’ vervolgde Euan. ‘Of heb je je laten overhalen door al de familie Buchanan, die koppelaars die zich zo bezighouden met ons? Of beter gezegd, met ons vermogen?’

‘Ik zal niemand cupido laten spelen. Ik kies mijn bruid zelf, en zorgvuldiger dan de eerste keer. Misschien is het een goed idee om buiten Schotland te kijken.’

‘Een dame uit de koloniën?’ Euan verschoof een stukje op zijn stoel. ‘Je maakt zeker een grapje. Laat ik het je rechtstreeks vragen: met wat voor Amerikaanse zou je het willen aanleggen?’

Leith vouwde de brief op en legde hem weer op zijn bureau. ‘Als ze echt om me geeft, maakt het verleden niet veel uit.’

‘Dan wens ik je veel geluk bij het zoeken. Een Schots meisje zou onder de indruk kunnen zijn van de naam Buchanan, of zich daardoor kunnen laten verblinden, maar voor een Amerikaanse geldt dat wellicht niet.’

‘Het enige wat ik wil, is een vrouw die ik kan vertrouwen. Een moeder voor mijn kinderen. Ik denk niet dat gevoelens er iets mee te maken hoeven te hebben. Gevoelens hebben geleid tot de moeilijke situatie waarin ik me vroeger bevond.’ Hij ging met zijn rug naar het raam dat uitzicht bood op de Trongate zitten. ‘Het zou prettig zijn als de toekomstige mevrouw Buchanan van goede komaf is en al vermogend is, zodat ze daar al aan gewend is en het niet allerlei verleidingen met zich meebrengt.’

‘Wijze woorden.’ Euans blik viel op iets wat hij bij het raam zag liggen. ‘Wat zijn die twee blauwe bollen?’

‘Indigo.’

‘Is dat dat nieuwe gewas waar je in wilt investeren?’

‘Nee. Ik wil investeren in de dochter van de plantage.’

De volgende ochtend werd Leith in Glasgow uitgezwaaid door zijn huishoudster, mevrouw Baillie, een vrouw uit Lanark die goed in het vlees zat. Met de laatste editie van de *Glasgow Courant* en de *Glasgow Journal* onder zijn arm liep Leith de brede trap van het herenhuis aan Virginia Street af. Precies toen de voordeur dichtviel, om zes uur, werd het schot afgevuurd dat de inwoners van Glasgow liet weten dat de post was gearriveerd. Het had een beetje gere-

gend, de keien waren glad en in de ochtendschemering tikte zijn rotanwandelstok een staccato ritme. Hij was onderweg om zich te voegen bij andere tabaksheren op het plein bij het standbeeld van koning Billy.

Hij probeerde niet te diep adem te halen, want midden in de zomer stonk de rivier de Clyde het ergst en die geur vermengde zich met Glasgows eigen geur van vochtig mos en oude steen – net als in de hoofdstad van Schotland, zo'n tachtig kilometer verderop. Edinburgh was groter, maar kon niet tippen aan Leiths geboorteplaats met zijn befaamde scheepsbouw, mooi linnengoed, de zeventien slingerende steegjes en de meesterlijke bruggen.

Het kluitje mannen stak door de witte pruiken en scharlaken-rode jassen vrolijk af bij het vochtige brons van het beeld, zoals de rode vogels die hij in de koloniën van Amerika had gezien. Toen hij kwam aanlopen, keerden alle mannen zich naar hem om. Hij stond al heel lang niet meer toe dat zijn medehandelaars hem begroetten met een kus op beide wangen, omdat hij het niet nodig vond dat mannen die hem graag aan het mes zouden rijgen die beleefdheidsnorm in acht namen. Hij verdroeg de warme pruik slecht. Zijn eigen lange haar droeg hij in een staartvlecht, vastgebonden met een zwartzijden lint.

Hij glimlachte niet naar hen en zij schonken hem ook geen glimlach, maar keken hem peilend aan, alsof ze probeerden te bepalen wat zijn volgende zet zou zijn. Hij was als een schaakmeester, speelde altijd een spel, kende de plannetjes en buien van zijn medetabakshandelaars en probeerde hun altijd te slim af te zijn. Het was een eindeloos, adembenemend, wrede spel en sommigen zeiden dat hij er gewiekst genoeg voor was.

De dunne lippen van Francis Oswald krulden een beetje op, maar zijn gezichtsuitdrukking had meer weg van een grimas dan een grijns. 'Zullen we deze middag even wat gaan drinken, Buchanan, om het over krediet te hebben?'

'Goed,' zei Leith, luisterend naar het geroezemoes om hem heen. Er hingen een rusteloosheid en somberheid over de groep – ongetwijfeld door de geruchten over ontevreden tabakstellers

die hen vanaf de andere kant van de Atlantische Oceaan hadden bereikt. Sinds de Schotse bankcrisis van '72 liepen de zaken weer goed en hoewel hij meeleeft met de handelaren die geld waren kwijtgeraakt, leende hij alleen bedragen uit tegen hoge rente.

Een half minuutje later vond hij dat hij zich lang genoeg sociaal had opgesteld en liep met grote passen richting de bank waarvan hij de eigenaar was, waarbij hij werd gevolgd door kleinere handelaren uit Glasgow die hem beleefd vragen stelden, zoals ze altijd deden wanneer ze hem zagen.

‘De *Glasgow Lass* lijkt wel veel vertraging te hebben, meneer. Is het schip misschien vergaan?’

‘Hebt u misschien plek voor glas of voor calicot op uw volgende schip dat naar Virginia gaat?’

‘Wanneer denkt u dat die nieuwe pottenbakkerijen opengaan, meneer?’

‘Maakt u vandaag bekend wanneer uw schepen naar de koloniën vertrekken?’

‘Als het kan, wil ik graag een afspraak met uw boekhoudkantoor maken, meneer Buchanan.’

Hij antwoordde kortaf en passeerde de kenmerkende pilaren van het Merchants House, met de in het hout gekerfde inscriptie over de bouw in 1601. Hij liep de trap op, naar het gildehuis en ontsloot de deur met een zware sleutel. Als hoofd van het gilde, het hoogste ambt onder de handelaren, had hij de taak om dagelijks het grote gebouw te openen.

Hij liep altijd even door de grote vergaderzaal en bleef dan staan voor het portret van zijn vader, een van de vele vooraanstaande handelaren uit het verleden, dat aan een van muren met muurpanelen hing. Aan een andere muur hingen de handelsregels, maar die hoefde hij niet te lezen, want die kende hij uit zijn hoofd. Als hij onderweg was naar Virginia miste hij deze plek altijd het meest; het handelshuis was de belichaming van zijn doelen, zijn kleine mislukkingen en grotere winsten, en ademde contracten, geld, handelsgeest en ambitie. De basis van de rijkdom van Glasgow.

*Is de liefde sterk genoeg
om hun verschillen te overbruggen?*

1774. De dagen van Juliet en haar familie zijn gevuld met het verbouwen van de kostbare kleurstof indigo op hun plantage in Virginia. Voor de handel hiervan zijn ze afhankelijk van de veeleisende Buchanan-clan in Schotland, door wie ze diep in de schulden zijn geraakt. Wanneer Leith, de erfgenaam van deze clan, afreist naar Virginia om Juliet ten huwelijk te vragen, is ze dan ook diep ontzet en verbaasd: hoe kan ze trouwen met de man die haar familie in het onheil heeft gestort?

Ondanks haar aanvankelijke weigering, dwingt een onverwachte gebeurtenis Juliet om samen met Leith en haar zus Virginia te ontvluchten. Eenmaal aangekomen in Leiths geboortestad Glasgow ontdekt ze tot haar grote verbazing dat de man die haar heeft gered háár hulp misschien nog wel harder nodig heeft...

Laura Frantz is de succesvolle schrijfster van historische romans. In *De dochter van de indigoplantage* schetst ze een realistisch beeld van twee verschillende werelden: het koloniale Virginia, waar de dreiging van oorlog voelbaar is, en het bedrijvige Glasgow, dat juist opleeft vanwege de bloeiende scheepsbouw.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3821 7

9 789029 738217

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT